

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

predsednik

Številka: 0610-12/99-10

Datum: 26.05.2011

ZADEVA: Umik stopnje tajnosti

V skladu s 15., 16. in 48. členom Zakona o tajnih podatkih (Uradni list RS, št. 50/06-UPB2) je dne 18.05.2011 dokumentu Priskovalne komisije Državnega zbora Republike Slovenije o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču Ložnica (mandatno obdobje 1996-2000) z naslovom **"Zapisnik z magnetogramom 10. seje Priskovalne komisije Državnega zbora Republike Slovenije o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču "**, z dne 26.01.2000 (štev.: 0610-12/99-10) preklicana stopnja tajnosti ZAUPNO - oznake določene z Oceno možnih škodljivih posledic štev.: 01610-12/99-10, z dne 03.05.2010. (Uradni list RS, št. 50/06-UPB2).

Dokument se označi in hrani v skladu z 9. členom Uredbe o varovanju tajnih podatkov (Uradni list RS, št. 74/05).

Ta dokument se pripne k arhivskemu izvodu dokumenta številka: 0610-12/99-10 z dne 26.01.2000.

dr. Pavel Gantar

20 LET SAMOSTOJNOSTI

Šubičeva 4, 1000 Ljubljana, Slovenija
telefon: 01 478 94 37, telefaks: 01 478 98 55

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

predsednik

Številka: 0610-12/99-10

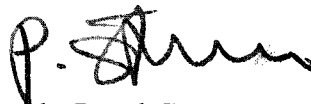
Datum: 03.05.2010

ZADEVA: Ocena možnih škodljivih posledic za varnost države ali za njene politične ali gospodarske koristi, če bi bil dokument številka: 0610-12/99-10 z dne 26.1.2000 razkrit nepoklicani osebi:

Ocenjujem, da bi razkritje dokumenta magnetograma in zapisnika 10. seje Preiskovalne komisije Državnega zbora o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču in orožjem v skladišču Ložnica, številka: 0610-12/99-10 z dne 26.1.2000 nepoklicani osebi lahko škodovalo varnosti ali interesom Republike Slovenije zato v skladu 4. členom Odloka o ravnanju s tajnimi podatki v Državnem zboru ter z 11. členom in v povezavi s 13. členom Zakona o tajnih podatkih (Uradni list RS, št. 50/06, UPB2) za navedeni dokument določam **stopnjo tajnosti ZAUPNO**.

Ugotovitve v dokumentu temeljijo: Stopnja tajnosti dokumentu je bila določena po prejšnjih predpisih pred sprejetjem Zakona o tajnih podatkih. Po pregledu in ponovni oceni celotne dokumentacije se je ugotovilo, da se razlogi za določitev tajnosti s pretekom časa niso spremenili in je zato dokumentom v skladu s 48. členom zakona o tajnih podatkih (Uradni list RS, št. 50/2006-UPB-2) določena stopnja tajnosti ZAUPNO.

Način prenehanja tajnosti: Glede na navedeno se stopnja tajnosti dokumentu številka: 0610-12/99-10 z dne 26.1.2000 preneha s preklicem. Dokument je dovoljeno kopirati samo na podlagi pisarniške odredbe.

dr. Pavel Gantar

Ta dokument je priloga arhivskega izvoda dokumenta številka: 0610-12/99-10 z dne 26.1.2000

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

Preiskovalna komisija Državnega zbora Republike Slovenije
o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja
na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču Ložnica

Številka: 0610-12/99-10
Datum: 26.01.2000

OSNUTEK
DRŽAVNA TAJNOST
STROGO ZAUPTNO

497

PREKLIC

18.5.2011

Z A P I S N I K

10. seje Preiskovalne komisije Državnega zbora Republike Slovenije o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču Ložnica, ki je bila v sredo 26.1.2000 ob 9.00 uri v sobi 212/II v poslopju Državnega zbora Republike Slovenije v Ljubljani, Šubičeva 4.

Seje so se udeležili:

Predsednik: Rudolf Moge

Namestnik predsednika: Janez Per

Člani: Jožef Jerovšek, Zoran Ležnik in Jože Jagodnik

Odsotna sta bila: Polonca Dobrajc in Lojze Peterle

Predlagan in sprejet je bil naslednji dnevi red:

1. Zaslišanje priče Antona Painkiherja

SEJA JE BILA ZAPRTA ZA JAVNOST.

Anton Painkiher zaslišan kot priča, je izpovedal, da se je zaposlil v Varnostnem organu Ministrstva za obrambo 1.6.1991. V juliju 1991 je bil sprejet zelo zaupen sklep Sveta za obrambo pri predsedstvu Republike Slovenije, da se nudi pomoč Hrvaški v orožju, da bi se na ta način fronta prenesla izven Slovenije. Sam ni bil zadolžen za operativno vodenje trgovine z orožjem.

V tistem času, to je po juliju 1991 so začeli v prostore VOMO prihajati ljudje iz Hrvaške in BiH z namenom pridobivanja orožja in razstreliva. Obstojali so različni obrazci, na osnovi katerih se je izdajalo orožje, odpirala meja. Obrazce za izvoz orožja iz skladišč je izdajal zaledni organ RŠTO.

VOMO je bil zadolžen za spremljanje in protiobveščevalno zaščito transportov orožja. Cene so bile določene za posamezni transport. Orožje se je dajalo brezplačno, za gotovino in za kompenzacijo z nafto. To velja za Hrvaško. BiH pa je dobivala orožje za gotovino in na up, garancija pa je bil helikopter. O cenah nas je seznanjal Lovšin. Računov se ni izdajalo.

Za vse kar je delal VOMO odgovarja direktor Andrej Lovšin. Sam od kupcev nisem prevzemal gotovine, sem jo pa štel. Vso gotovino smo izročali Lovšinu.

Ne morem oceniti kolikšen je bil gotovinski promet. Bil pa je vsaj nekaj milijonov.

Cimerman je bil pri Lovšinu nekakšen sekretar, vodil je blagajno, nam izplačeval dnevnice in druge stroške in podobno. VOMO je imel svoje prostore na podstrešju na Zupančičevi. Ko smo se selili na Kardeljevo ploščad smo dokumentacijo selili v zabojih za orožje. Rečeno je bilo, da je bila v teh zabojih tudi gotovina. Vsi zaboji so bili zapečateni. Mnogo kasneje, koncem leta 1992 ali v začetku 1993 mi je Lovšin povedal, da je dokumentacijo predal Krkoviču.

Zaledni organ RŠTO Zupan Peter je dajal naloge za izvzem orožja iz skladišč. Obstojali so obrazci, ki jih je podpisal minister Janša in na tej osnovi je Zupan dal nalog za izvzem orožja in streliva.

Plačevalo se je "iz roke na roko".

Kupci so na sedežu VOMA včasih shranili gotovino, da je niso prevažali v avtomobilih.

Povedal sem že, da sem pomagal preštrevati gotovino, ki jo je prinesel kupec. Ne vem, ali je bila gotovina polagana na račune.

Na vprašanje Jožefa Jerovška priča pove, da je v VOMU najprej opravljala naloge vodje analitike, kasneje pa vodje obveščevalnega oddelka. Leta 1984 je priča končala študij na vojni akademiji in bila od 1984 do 1989 zaposlena kot obveščevalec, od leta 1989 naprej pa je v JLA delala v zvezah. Ko so se zaostрили odnosi z Republiko Slovenijo so bili oficirji JLA doma iz Slovenije nadzorovani od KOS-a. Priča pove, da so ga nadzorovali tudi zato, ker je hotel zapustiti JLA.

Priča pove, da je bila Ložnica eno največjih skladišč orožja in streliva. V tem skladišču je bilo za 3.400 ton orožja in streliva. Vse to je bilo, disperzirano od Celja do Murske Sobote. Kam je šlo vse to orožje in strelivo priča ne ve, vedo pa to zaledni organi.

Na vprašanje Jožefa Jerovška, kakšno vlogo je imel pri ugrabitvi trgovca z orožjem v Celovcu priča pove, da s tem nima nobene zveze.

Pove tudi, da ne bo odgovarjal na vprašanja, ki nimajo zveze z dokaznim sklepom.

499

Na vprašanje Jožefa Jerovška, pove še, da je vse delal na podlagi ustnih ukazov Andreja Lovšina, da pozna Vukino Josipa, ki je bil eden večjih odjemalcev orožja za Hrvaško. Ta oseba je bila večkrat na MORS, posloval je z gotovino in izpeljal trgovino z kompenzacijo za nafto. Priča pove, da je štel denar, ki ga je prinesel Vukina.

Vsa gotovina je bila predana Andreju Lovšinu. Draga Kosa priča pozna iz TV in časopisov in ve, da je doma s Koroške.

Priča, na vprašanje Jerovška, ali je Milan Kučan posredoval pri ministru Turnšku, ko je bila priča premeščena pove, da se je ob premestitvi v Kranj, kjer je "gledal v zrak" pritožil in s pritožbo uspel. Nihče ob tem ni posredoval njemu v korist.

Člana komisije Jože Jagodnik in Zoran Lešnik protestirata zaradi načina zasliševanja s strani Jožefa Jerovška.

Na vprašanje Jožeta Jagodnika priča pove, da ne more povedati, koliko opreme, orožja in streliva je bilo podarjeno, koliko prodano in koliko kompenzirano. Pove tudi, da je bila specialna brigada Moris udeležena pri izvzemu orožja in opreme v Borovnici in drugih skladiščih. Priča pove, da je prepričan, da je Lovšin izročil dokumente in gotovino Krkoviču po nalogu ministra.

Zgodilo se je, da je bilo pred pisarno Lovšina več ljudi, ki so iskali orožje in takrat je med njimi prišlo tudi do ostrih besed, ker vsem ni bilo mogoče ustreči. Orožje se je prodajalo, za različne valute od nemških mark do ameriških dolarjev. Delavci VOMA so od oseb, ki so prišle kupovati orožje pridobivali tudi obveščevalne podatke.

Na vprašanje Janeza Pera priča pove, da takrat niso razmišljali o možnostih zlorab, glede na način poslovanja.

Na vprašanje Jožefa Jerovška ali pozna Silva Komarja priča pove, da ne bo več odgovarjal na taka vprašanja.

Priča stroškov ne priklasi.

Sekretar
Alojz Petek l.r.

P r e d s e d n i k

Rudolf Moge

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

Preiskovalna komisija Državnega zbora Republike Slovenije
o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja
na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču Ložnica

~~ZAUPNO~~ 3.5.2010

500

Številka: 0610-12/99-10
Datum: 26.01.2000

DRŽAVNA TAJNOST
~~STROGO ZAUPNO~~

PREKLIC

18.5.2011

Z A P I S N I K

10. seje Preiskovalne komisije Državnega zbora Republike Slovenije o vpletenosti in odgovornosti nosilcev javnih funkcij v zvezi z najdbo orožja na mariborskem letališču ter z opremo in orožjem v skladišču Ložnica, ki je bila v sredo 26.1.2000 ob 9.00 uri v sobi 212/II v poslopju Državnega zbora Republike Slovenije v Ljubljani, Šubičeva 4.

Seje so se udeležili:

Predsednik: Rudolf Moge

Namestnik predsednika: Janez Per

Člani: Jožef Jerovšek, Zoran Lešnik in Jože Jagodnik

Odsotna sta bila: Polonca Dobrajc in Lojze Peterle

Predlagan in sprejet je bil naslednji dnevi red:

1. Zaslišanje priče mag. Toneta Peinkiherja

SEJA JE BILA ZAPRTA ZA JAVNOST.

Mag. Tone Peinkihher zaslišan kot priča, je izpovedal, da se je zaposlil v Varnostnem organu Ministrstva za obrambo 1.6.1991. V juliju 1991 je bil sprejet zelo zaupen sklep Sveta za obrambo pri predsedstvu Republike Slovenije, da se nudi pomoč Hrvaški in Bosni in Hercegovini v orožju, da bi se na ta način fronta prenesla izven Slovenije. Sam ni bil zadolžen za operativno vodenje trgovine z orožjem.

V tistem času, to je po juliju 1991 so začeli v prostore VOMO prihajati ljudje iz Hrvaške in BiH z namenom pridobivanja orožja in razstreliva. Obstojali so različni obrazci, na osnovi katerih se je izdajalo orožje, odpirala meja. Obrazce za izvzem orožja iz skladišč je izdajal zaledni organ RŠTO.

VOMO je bil zadolžen za spremljanje in protiobveščevalno 501
zaščito transportov orožja. Cene so bile določene za posamezni
transport. Orožje se je dajalo brezplačno, za gotovino in za
kompenzacijo z nafto. To velja za Hrvaško. BiH pa je dobivala
orožje za gotovino in na up, garancija pa je bil helikopter. O
cenah nas je seznanjal Lovšin. Računov se ni izdajalo.

Za vse kar je delal VOMO odgovarja direktor Andrej Lovšin. Sam
od kupcev nisem prevzemal gotovine, sem jo pa štel. Vso
gotovino smo izročali Lovšinu.

Ne morem oceniti kolikšen je bil gotovinski promet. Bil pa je
vsaj nekaj milijonov.

Cimerman je bil pri Lovšinu nekakšen sekretar, vodil je
blagajno, nam izplačeval dnevnice in druge stroške in podobno.
VOMO je imel svoje prostore na podstrešju na Zupančičevi. Ko
smo se selili na Kardeljevo ploščad smo dokumentacijo selili
v zabojih za orožje. Rečeno je bilo, da je bila v teh zabojih
tudi gotovina. Vsi zaboji so bili zapečateni. Mnogo kasneje,
koncem leta 1992 ali v začetku 1993 mi je Lovšin povedal, da
je dokumentacijo in denar predal Krkoviču.

Zaledni organ RŠTO Zupan Peter je dajal naloge za izvzem
orožja iz skladišč. Obstojeali so obrazci, ki jih je podpisal
minister Janša in na tej osnovi je Zupan dal nalog za izvzem
orožja in streliva.

Plačevalo se je "iz roke na roko".

Kupci so na sedežu VOMA včasih shranili gotovino, da je niso
prevažali v avtomobilih.

Povedal sem že, da sem pomagal preštrevati gotovino, ki jo je
prinesel kupec. Ne vem, ali je bila gotovina polagana na
račune.

Na vprašanje Jožefa Jerovška priča pove, da je v VOMU najprej
opravljala naloge vodje analitike, kasneje pa vodje
obveščevalnega oddelka. Leta 1983 je priča končala študij na
vojni akademiji in bila od 1983 do 1989 zaposlena kot
obveščevalec, od leta 1989 naprej pa je v JLA delala v zvezah.
Ko so se zaostрили odnosi z Republiko Slovenijo so bili
oficirji JLA doma iz Slovenije nadzorovani od KOS-a. Priča
pove, da so ga nadzorovali tudi zato, ker je hotel zapustiti
JLA.

Priča pove, da je bila Ložnica eno največjih skladišč orožja
in streliva. V tem skladišču je bilo za 3.400 ton orožja in
streliva. Vse to je bilo, disperzirano od Celja do Murske
Sobote. Kam je šlo vse to orožje in strelivo priča ne ve, vedo
pa to zaledni organi.

Na vprašanje Jožefa Jerovška, kakšno vlogo je imel pri
ugrabitvi trgovca z orožjem v Celovcu priča pove, da s tem
nima nobene zveze.

Pove tudi, da ne bo odgovarjal na vprašanja, ki nimajo zveze z dokaznim sklepom.

502

Na vprašanje Jožefa Jerovška, pove še, da je vse delal na podlagi ustnih ukazov Andreja Lovšina, da pozna Vukino Josipa, ki je bil eden večjih odjemalcev orožja za Hrvaško. Ta oseba je bila večkrat na MORS, posloval je z gotovino in izpeljal trgovino z kompenzacijo za nafto. Priča pove, da je štel denar, ki ga je prinesel Vukina.

Vsa gotovina je bila predana Andreju Lovšinu. Draga Kosa priča pozna iz TV in časopisov in ve, da je doma s Koroške.

Priča, na vprašanje Jerovška, ali je Milan Kučan posredoval pri ministru Turnšku, ko je bila priča premeščena pove, da se je ob premestitvi v Kranj, kjer je "gledal v zrak" pritožil in s pritožbo uspel. Nihče ob tem ni posredoval njemu v korist.

Člana komisije Jože Jagodnik in Zoran Lešnik protestirata zaradi načina zasliševanja s strani Jožefa Jerovška.

Na vprašanje Jožeta Jagodnika priča pove, da ne more povedati, koliko opreme, orožja in streliva je bilo podarjeno, koliko prodano in koliko kompenzirano. Pove tudi, da je bila specialna brigada Moris udeležena pri izvzemu orožja in opreme v Borovnici in drugih skladiščih. Priča pove, da je prepričan, da je Lovšin izročil dokumente in gotovino Krkoviču po nalogu ministra.

Zgodilo se je, da je bilo pred pisarno Lovšina več ljudi, ki so iskali orožje in takrat je med njimi prišlo tudi do ostrih besed, ker vsem ni bilo mogoče ustreči. Orožje se je prodajalo, za različne valute od nemških mark do ameriških dolarjev. Delavci VOMA so od oseb, ki so prišle kupovati orožje pridobivali tudi obveščevalne podatke.

Na vprašanje Janeza Pera priča pove, da takrat niso razmišljali o možnostih zlorab, glede na način poslovanja.

Na vprašanje Jožefa Jerovška ali pozna Silva Komarja priča pove, da ne bo več odgovarjal na taka vprašanja.

Priča stroškov ne priglasí.

Sekretar
Alojz Petek l.r.

P r e s e d n i k

Rudolf Moje

PREISKOVALNA KOMISIJA DRŽAVNEGA ZBORA REPUBLIKE SLOVENIJE
O VPLETENOSTI IN ODGOVORNOSTI NOSILCEV JAVNIH FUNKCIJ
V ZVEZI Z NAJDBO OROŽJA NA MARIBORSKEM LETALIŠČU TER
Z OPREMO IN OROŽJEM V SKLADIŠČU LOŽNICA

492

10. seja

(26. januar 2000)

Sejo je vodil Rudolf Moge, predsednik komisije.
Seja se je pričela ob ... uri.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: ...

ANTON PAINKIHER: Tega ne vem.

JOŽE JAGODNIK: Upiram se na vaše besede, da je Andrej Lovšin izjavil ali pa se vam zaupal, da je prenesel del sredstev v nekem trenutku na komandanta Krkoviča, brigadirja Krkoviča te enote. Zakaj mislite, da se je to zgodilo? Zakaj so se kompetence spremenile od Lovšina na Krkoviča? To pomeni da je potem tudi brigadir Krkovič lahko operiral s to gotovino?

ANTON PAINKIHER: Lovšin mi je to povedal v enem trenutku. Mislim da en teden ali pa deset dni po tistem ko je to naredil. To je naredil ne po lastni volji, po lastni odločitvi ampak jaz predpostavljam, da je to naredil po ukazu ministra, ki je bil edini nadrejen Lovšinu, kateri so bili dejanski razlogi za ta ukrep, tega ne vem.

JOŽE JAGODNIK: Ali ste, dve vprašanji imam še. Ali ste bili kdaj priča nejevolji odjemalcev tega orožja ali prepirom zaradi usklajevanja in prehajanja primopredaje itn.?

ANTON PAINKIHER: Včasih se je zgodilo, da je bilo več teh ljudi, ki so prišli prositi za pomoč ali za zastojem ali tudi z denarjem in včasih se je zgodilo, da je bilo veliko ljudi, praktično je bilo v predsobi, pred pisarno Lovšina in nekateri, ki so že bili bolj udomačeni so praktično hoteli tudi prek vrste priti na razgovor do Lovšina in včasih je tudi kakšna težka beseda padla, po neki vrsti nesporazuma, konfliktov med njimi samimi. To se pravi kdo ima prednost, ker se je tako razumelo. Tisti ki bo prvi bo sigurno dobil, tisti če bo zadnji pa verjetno ne bo nič dobil za tisti dan ali pa za tiste dni.

JOŽE JAGODNIK: Zadnje vprašanje. Ali lahko natančno poveste v katerih primerih ste bili zraven pri tem štetju za kakšno količino je šlo, za kakšne vrste denarja deviz valute?

493

ANTON PAINKIHER: Kar se tiče valut je bila samo za nas v tuji valuti, to se pravi od nemških mark, šilingov, lir, pa še kakšni drugi, dolarje recimo. Bilo je veliko teh manjših bankovcev, tako da je bilo kar dosti štetja. Torej ne morem pa vam reči točno količino, ker jaz te evidence nisem vodil, jaz sem praktično izvajal to pomoč pri štetju in praktično veste včasih je bilo res veliko dela pri tem, ne samo tega dela, bilo je treba pisati tudi obrazce, jaz sem imel praktično tudi nalogo da v razgovoru s temi ljudmi pridobijo tudi podatki, ker so ljudje prihajali iz Bosne in iz Hrvaške, iz vseh mogočih mest in sem imel pač tudi lepo priložnost za pridobivanje obveščevalnih podatkov. Ne morem pa reči točne količine, koliko je bilo te gotovine.

GOSPOD _____: Ali ste kdaj pomislil pri tem štetju denarja in pa pri vsem tem, da le tista človeška slabost lahko te ljudi premami in da ta denar ne bi šel za namene, za katere ste ga dobili. Recimo za korist države. Ali ste pomislil kdaj, da bi bilo ta denar treba dati na ministrstvo za finance ali kamorkoli?

ANTON PAINKIHER: Poglejte. Meni je bilo rečeno, da so to naloge s strani sveta za obrambo, dobili dve ministrstvi, ministrstvo za notranje zadeve in ministrstvo za obrambo, obe dve ministrstvi sta dobili praktično enako nalogo, to se pravi, da se odrečejo neperspektivnemu orožju in opremi in da za del proti vrednosti te opreme praktično bavijo sebi novo opremo, nove avtomobile in novo orožje in da delo je šlo v zastoj, kar je šel in to se pravi jaz, veste v tistih razmerah je bilo drugačno stanje, drugačno do okoliščine in nihče od nas ni razmišljal tisti trenutek ali je kdo možen to zlorabiti ali ne, ker je pač bil neke vrste pritisk zaradi seveda še te varnostne situacije in od nas nihče ni pomislil, da je mogoče treba kakšen drugačen postopek, da mogoče mora biti nek višji nadzor. Mi se v to nismo spuščali, mi smo bili samo tehnični izvajalci tega dela. Tako da govoriti o tem, zakaj to ni bilo ministrstvo za finance pri tem udeleženo, mi se tedaj nismo spuščali. Tedaj je bila nova država, veliko teh državnih organov ni funkcioniralo, neke vrste izredne situacije, tako da to je to.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Lešnik.

ZORAN LEŠNIK: Gospod magister, ker govorimo da smo prodajali orožje, prodajali smo, ne pa na Hrvaško in pa v Bosno, prepričan sem, da smo na Hrvaškem verjetno je bila kompenzacija z nafto, medtem ko v Bosni verjetno to ni prišlo

v poštev. Ne vem no, po mojem mnenju. Ker ste pa vi osebno ljudi poznali me vendarle zanima, kam je šlo orožje v glavnem za gotovino. Ali v Bosno ali na Hrvaško? Moje predvidevanje je, da je na Hrvaško šlo za nafto in tisti "gešenk" kot temu rečemo ali zastonj potrjeno, medtem ko BIH verjetno izključno, prosim izključno, v narekovaju za "gotovino" in pa ponarejenost. Ali imam prav? 494

ANTON PAINKIHER: Tisto kar jaz vem. Ta kompenzacija je bila narejena za nafto samo s Hrvaško. Kar se tiče Bosne, del gotovina in del je bil praktično zastonj in del je bil v tisti, na račun, na kredo in neke vrste garancije, ki je bila potem ta helikopter v Sloveniji, da bo to na nek način poravnava, to se pravi če je bilo poravnano, na kakšen način, s kompenzacijo ali z gotovino, tega jaz ne vem.

ZORAN LEŠNIK: Hvala lepa.

PRESEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod Jerovšek.

JOŽEF JEROVŠEK: Ali poznate gospoda Silva Komarja?

ANTON PAINKIHER: Silva Komarja poznam kot javno osebnost zaradi tega, ker je pač bil veliko v medijih.

JOŽEF JEROVŠEK: Osebno ga poznate?

ANTON PAINKIHER: Če ga osebno poznam? Poznam ga osebno, ker sem ga videl na televiziji, v takem smislu osebno. To se pravi nisem ga pa.

JOŽEF JEROVŠEK: To se pravi v osebnem kontaktu z njim niste bil, če razumem. Mislim prek televizije ljudje ogromno ljudi poznamo. Mislim da se razume, kaj se razume, če se osebno z nekom poznaš. To se pravi da ste bil, ostal z njim, bil nekje v kontaktu z njim ali ste bil predstavljen ali kako?

ANTON PAINKIHER: Poglejte. Mislim, res ne bi hotel več odgovarjati na ta vprašanja, ki so izven tega konteksta in koga poznam in koga ne in koga sem srečal.

JOŽEF JEROVŠEK: Oprostite. Še daleč ni izven konteksta. mariborsko orožje mi preiskujemo in tu je priča gospod Milošević izjavil, da je nekoč dobil nek račun v roke, ki ga je gospod Silvo Komar rekel, aha, to bom pa jaz uredil in vzel račun za orožje. Tako da seveda to vprašanje moje se nanaša v zvezi z mariborskim orožjem. To je mandat naše komisije. Še enkrat. Ali lahko potrdite, ste bil v službeni liniji ali osebnem ali kako predstavljen kdaj z gospodom Silvo Komarjem?

ANTON PAINKIHER: Gospodu Komarju nisem bil nikdar predstavljen ne službeno, ne osebno.

495

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Gospod magister Painkiher, imate kakšne stroške?

ANTON PAINKIHER: Ne.

PREDSEDNIK RUDOLF MOGE: Če ne, pa se vam jaz iskreno zahvaljujem da ste prišli, če vam to kaj pomeni se tudi v svojem osebнем imenu in v imenu komisije vam zahvaljujem za kar ste naredili za Republiko Slovenijo. Vaša odkrita oseba tukaj bo pomagala, da lahko tudi verjetno na koncu napišem eno dobro poročilo. Če boste kakorkoli zasumili, da gre za to, kar ste pričali pred komisijo, da vas hočejo zaradi tega mogoče kjerkoli prikrajšati za kakšno stvar, vas lepo prosim, da me obvestite, da vas tudi mi na tem nivoju, kolikor je pač v naši moči zaščitimo, zaradi tega, ker so nekatere priče že izpovedale, da so čutile posledice pričevanj.

Še enkrat najlepša hvala in želimo vam naprej uspešno delo.

ANTON PAINKIHER: Hvala vam. Na svidenje.

Mag. Tone Peinkihér
Kardeljeva ploščad 26
1000 Ljubljana

5 0 3

Ljubljana,
Datum: 07.02.2000

Republika Slovenija
Državni zbor
Preiskovalna komisija

Predsednik
Rudolf Moge

ZADEVA: Pripombe na zapisnik št.0610-12/99-10 z dne 26.01.2000

V zvezi z vašim dopisom št 0610-12/99-10 z dne 28.01.2000, vam posredujem pisne pripombe na zapisnik mojega zaslišanja pred komisijo Državnega zbora z dne 26.01.2000:

1. Nepravilno se piše moj priimek – Painkiher namesto Peinkihér. Prav tako zahtevam, da se v nadaljnjem zapisovanju mojega imena in priimka uporablja tudi akademski naziv magister – pravilno: **mag. Tone Peinkihér**.
2. (1.stran, 1.odstavek, 5. vrstica) – zraven Hrvaška se doda **Bosna in Hercegovina**.
3. (2. stran, 19. vrstica) – »je dokumentacijo predal Krkoviču.«, se doda »in denar«, tako, da ta vrstica glasi **»je dokumentacijo in denar predal Krkoviču.«**.
4. (2.stran, 32. in 33. vrstica) – namesto letnice 1984 je pravilno **1983** v obeh primerih.
5. Drugih pripomb nimam.

Mag. Tone Peinkihér

